

Grund, altsaa foreslaa at forkaste Lovforslaget i Genhold til Betragtningen af 1874, og navnlig skulde man have ventet det, efter at Kompetencestriden var bleven reist i 1874 og nu i Virkeligheden ligger brændende for igjen paa dette Forslag. Thi hvad er det, Regjeringen har gjort med hele denne Lønningslag fra 1874 indtil nu? Den har vist en Udholdenhed, som er Betingelsen for at kunne sætte sin Mening igjennem, og som jeg vilde ønske, at vi fra vor Side ogsaa vilde vise. I 1874 ønskede man vel, at Lillaget ikke skulde staa paa Finantsloven, men var nødt til at give efter, saa at det kom til at staa der; men den Side, hvortil Regjeringen hører, opgiver ikke saa let sine Formaal; man kom frem med det igjen som særlig Lov, og nu er Diebliffet kommet til at staa det fast igjen, at det skal være udenfor Finantsloven. Saa vidt er det kommet, at Regjeringen ikke blot fremsætter Forslag derom, men oveniud saar Spitte fra det Medlem, som i 1874 førte Ordet for Finantsloven som den rette Plads for et Lønningsstillag. Saaledes er Situationen nu, og særlig interessant er det, naar man ser til, hvorledes Stillingen var for et Par Maaneder siden, da Finantsloven var gaaet til det andet Thing. Der reiste sig da Uenighed mellem Thingene om Finantsloven skulde passere, uden at der var sørget for Embedsmændene paa Finantsloven eller paa anden Maade, og man gav det et Diebliff Udseende af — jeg erindrer godt, at jeg aldrig har troet det — som om Folkethinget havde bestemt, hvorledes Finantsloven skulde være, men Regjeringen havde jo ogsaa her Ret, og de Udtalelser, der kom fra den og dens Venner om, at der aldeles Intet var foregrebet ved, at der ikke var fastsat Lillæg for Embedsmændene paa Finantsloven, for den Sag sørgebe man for paa ganske andre, fordelagtigere og langt mere tilfredsstillende Maader end selv Regjeringens Venner i Landsthinget havde tænkt sig det, idet Embedsmændene ikke blot fik Dyrtidstillag, men endogsaa fik det paa den for Folkethinget mest ydmygende Maade, nemlig udenfor Finantsloven, hvorved Kompetencepørgsmaalet overfor Folkethinget nu endelig afgjordes, saaledes at det var med Nederlag for dette. Det er en glimrende Seir, Regjeringen og dens Venner vinde over de Grundtæninger, som det ærede Medlem tidligere har været Ordfører for ved Vedtagelsen af lignende Forslag som det, der her ligger for. Jeg har fundet mig foranlediget til at fremdrage dette her, thi i de senere Tider, under alle de Indrømmelser, der gjøres, og de Tilbægtog, der foretages her i Thinget paa alle mulige og umulige Omraader, er det dog hævdet, at der er een Ting, vi have erobret tilbage, nemlig Finantsloven. Nei, Finantsloven er ganske vist erobret tilbage, men ikke af os; den er derimod erobret tilbage af Ministeriet, idet Ministeriet har faaet den, som det vilde have den for at være tilfreds med den,

eller med andre Ord: Ministeriet har faaet Alt det ud af Finantsloven, som det ikke vil se paa den, og faaet det ud ved deres Hjælp, der isin Tid vare imod, at det kom udenfor Finantsloven. Deri ligger den væsentlige Betydning af dette Lovforslags Vedtagelse, og jeg vil sige, at Lovforslaget, vedtaget med de Sæiser, der ere opstillede af den Gruppe, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds er særlig Ordfører for, vil, om det end er mindre uheldigt og skadeligt end det fremsatte Lovforslag, dog som præjudicerende Lønningslovene formelt være nok saa ydmygende for Folkethinget. Man kan ikke tænke sig noget mere Undskabsfuldt end at faae Folkethinget til at vedtage et Lovforslag, som det for nogle Aar siden betragtede som en Fornærmelse mod sig. Jeg vilde helst, at man havde stemt mod denne — hvad skal jeg kalde det, Erobring? det Ord er det nu bedst at afstafte, Skandale tør jeg ikke sige, thi saa bliver jeg stoppet af Formanden — mod den Sørgelighed, der her foreligger; men jeg kan jo meget godt forstaa, at det ikke lader sig gjøre med noget Held. Der er da af mig og en Del Meningsfæller filllet endel Forslag, som jeg noget nærmere skal forklare. Det er ingenlunde mit Ønske, at Loven skal komme ud i den Skikkelse, vort Forslags Vedtagelse vilde give den, og det er mig derfor temmelig ligegyldigt, hvad der er ansørt mod Forslagets Detail. Jeg siger, at det er bedre eller rettere sagt: mindre slemt end alt det Andet, thi det gaar lavere ned, præjudicerer altsaa Lønningslovene mindre, giver mindre, end Folkethinget nogetsinde har før budt, saa at det ogsaa er mindre ydmygende for Folkethinget at vedtage det; men idet jeg naturligvis skal stemme for Forslaget for at se, om Loven kan faae den Stikkelse, vil jeg dog erklære, at selv om den faar det Indhold, stemmer jeg mod Loven. Jeg vil ikke ind paa en Bolemit med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds om hans senere Stilling; jeg vil sige, at han behøver ikke lige overfor mig at forsvare, hvad har gjort nu, thi jeg har slet ikke ventet Andet. Alt, hvad han har bemærket med Hensyn til de senere Aars Begivenheder og til Forsvar for sin Stilling, har jeg engang erklæret ikke at ville indlade mig mere paa her i Salen, og jeg gjør det heller ikke idag. Jeg skal derfor lade hele den Side ligge, som den ærede Ordfører drog frem, og indskrænke mig til at anbefale ærede Meningsfæller at stemme saaledes over de foreliggende Forslag, at man stemmer for det af os stillede Vædringsforslag under Nr. 1, dernæst mod de af Sviremindretallet stillede Underædringsforslag under Nr. 3—5, og at man med Hensyn til det af den ærede Ordfører stillede Forslag, som jo vil blive vedtaget efter at vi have hørt, at den ærede Ordfører har sikket sig sine nye Meningsfællers Alliance ogsaa paa dette Omraade, vil jeg anbefale, at man forholder sig lige-